

Sygn. akt: I C 559/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **K. O.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. O. kwotę 3755,55 zł (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt pięć złotych 55/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1405 zł (tysiąc czterysta pięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 559/16**

UZASADNIENIE

Powód K. O. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 3.755,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że dnia 10 października 2014 roku w G. pojazd powódki został uszkodzony w wyniku kolizji z winy kierowcy E. S. (1), posiadającej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Pojazd powoda został naprawiony za kwotę dochodzoną pozwem, czego dowodem jest faktura VAT. Powód wskazał, że dochodzi odsetek od pierwszego dnia po dniu sporządzenia przez pozwanego odpowiedzi na odwołanie. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z uwagi na brak korelacji uszkodzeń pojazdów.

(pozew – k. 2-3)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował, aby do uszkodzeń pojazdu powoda doszło w deklarowanych przez niego okolicznościach, co wykazało rzetelnie przeprowadzone postępowanie likwidacyjne. Jego zdaniem do uszkodzeń w pojeździe sprawcy

doszło na skutek wcześniejszego zdarzenia, niż wskazywane przez powoda. Pozwany oświadczył, że w przypadku ustalenia jego odpowiedzialności za zdarzenie szkodowe, nie kwestionuje kosztów naprawy pojazdu powoda.

(odpowiedź na pozew – k. 26-27v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 października 2014 roku w G. pojazd powoda marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony przez kierowcę pojazdu D. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Do zdarzenia doszło na skutek nieprawidłowej techniki opuszczania miejsca parkingowego przez kierowcę pojazdu marki D. (...).

(dowód: pisemne opinie uzupełniające biegłego sądowego J. P. – k. 145-147, 181-186 wraz z ustnymi opiniami uzupełniającymi – k. 202-202v., płyta CD – k. 204 oraz k. 219-219v., płyta CD – k. 221, zeznania świadka E. S. (1) – k. 136-137, płyta CD – k. 139, przesłuchanie powoda K. O. – k. 137-138, płyta CD – k. 139)

Pojazd sprawcy szkody w dniu zdarzenia objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: informację z (...) z dnia 20.05.2016r. – k. 58-60)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powoda na skutek zdarzenia z dnia 10 października 2014 roku wyniósł 3.755,55 zł i został faktycznie poniesiony przez powoda.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: fakturę nr (...) z dnia 07.11.2014r. – k. 9, zlecenie naprawy pojazdu – k. 10, kalkulacja naprawy – k. 11-15)

Powód dnia 13 października 2014 roku zgłosił szkodę pozwanemu. Decyzją z dnia 27 października 2014 roku pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za powyższe zdarzenie szkodowe. Powód kwestionował decyzję pozwanego, który pismami z dnia 08 stycznia 2015 roku oraz 27 listopada 2015 roku podtrzymał swoje stanowisko.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zgłoszenie szkody – k. 53-57, pismo z dnia 27.10.2014r. – k. 36, pismo z dnia 08.01.2015r. – k. 16, pismo z dnia 27.11.2015r. – k. 17-18)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz przesłuchania świadka E. S. (2) i powoda K. O..

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych w postaci akt szkody, czy też korespondencji stron. Zważyć bowiem należało, że żadna ze stron nie podniosła w toku niniejszego postępowania zarzutów co do autentyczności tych dokumentów, a nadto wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane i nie noszą żadnych znamion podrobienia czy przerobienia. Dodatkowo, Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Niemniej, za pozbawione znaczenia dowodowego należało uznać prywatną opinię rzeczoznawcy P. S., wykonaną na zlecenie pozwanego, a zatem odzwierciedlającą stanowisko procesowe strony i nie stanowiącą wiarygodnego i obiektywnego dowodu na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia szkodowego z dnia 10 października 2014 roku. W powyższym zakresie Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sąd nie doszukał się także żadnych podstaw do kwestionowania zeznań świadka E. S. (1) oraz powoda K. O.. W ocenie Sądu zeznania wymienionych osób były szczere, spójne i nie budziły żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Podkreślić przy tym należy, iż zeznania wyżej wymienionych dotyczące przebiegu zdarzenia z dnia 10 października 2014 roku znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących

się w aktach, a w pozostałym zakresie nie są wobec siebie sprzeczne. Niewielkie i nieistotne różnice w ich relacjach zdaniem Sądu wynikają jedynie z upływu czasu. Złożone zostały bowiem około 2,5 roku po zdarzeniu. Naturalnym jest więc, że podlegają zniekształceniom.

Ponadto, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii uzupełniających tak pisemnych, jak i ustnych wydanych przez biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji pojazdów J. P.. Zdaniem Sądu opinie te zostały sporządzone rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, a nadto zostały wyrażone w sposób jasny, zrozumiały i ostatecznie nie zawierają luk czy sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do korelacji uszkodzeń pojazdów, biorących udział w zdarzenia, a więc i możliwego przebiegu zdarzenia szkodowego są kategorięczne, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Co prawda strona powoda konsekwentnie stała na stanowisku, że wszystkie uszkodzenia objęte naprawą na kwotę dochodzoną pozwem powstały w przedmiotowym zdarzeniu, jednak biegły bardzo szczegółowo wymienił szkodowe korelaty, wskazując, że na żadnym ze zdjęć nie jest widoczne przeniesienie lakieru z jednego pojazdu na drugi. Biegły wskazał, że uszkodzenia drzwi i błotnika pojazdu powoda nie mają związku ze szkodą. Co istotne kolory lakierów obu pojazdów (czerwony i srebrny) wystarczająco kontrastują ze sobą, co pozwala na wykluczenie ewentualnego niedostrzeżenia przeniesienia lakieru pomiędzy pojazdami, jak mogłoby być w przypadku kolorów o zbliżonej barwie, odcieniu i nasyceniu, np. na skutek powstania mechanizmu hamowania obocznego. Natomiast strona pozwana nie kwestionowała powyższych opinii.

Zdaniem Sądu, wyjaśnienia biegłego złożone w uzupełniających opiniach, po przeprowadzeniu obserwacji pojazdów rozwiewają wszelkie wątpliwości stron i Sądu. Uznając zatem, iż złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd uczynił ją podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie. Nieprzydatna natomiast okazała się pierwotna opinia, której biegły nie podtrzymał.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392). Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż pomiędzy stronami istniał spór jedynie co do zasady. Natomiast sama wysokość szkody była już bezsporna.

Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące okoliczności zdarzenia, Sąd doszedł do przekonania, że winę za zdarzenie szkodowe z dnia 10 października 2014 roku ponosi kierująca pojazdem D. (...), która przez niewłaściwą technikę jazdy doprowadziła do uszkodzenia pojazdu powoda. Bezspornym było, że pojazd sprawcy objęty był umową

odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, a zatem w związku z zawartą umową ubezpieczenia, odpowiedzialność za szkodę ponosi pozwany.

Wobec powyższego w punkcie I. wyroku na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c., art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w dniu 10 października 2014 roku, tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu kwotę 3.755,55 zł. Sąd miał na uwadze, że wysokość szkody nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, co zostało przyznane wprost w odpowiedzi na pozew (vide: k. 27v.).

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu. Zgodnie bowiem z powyższym przepisem art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Bez wątpienia bowiem pozwany jako profesjonalista, dysponujący fachowym zespołem specjalistów i rzeczoznawców, był w stanie w terminie wynikającym z wyżej cytowanego przepisu, ustalić prawidłowo swoją odpowiedzialność, rozmiar szkody i wysokość należnego powodowi odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1804), o czym szczegółowo mowa w postanowieniu z dnia 09 listopada 2018 roku w przedmiocie zażalenia powoda na postanowienie z dnia 02 października 2018 roku w przedmiocie kosztów procesu (k. 239-240). W tym samym postanowieniu orzeczono również o kosztach sądowych.